

Oponentský posudek na bakalářskou práci:

Ondřej Bošek: Kapitoly z dějin obecné školy v Roztylech 1928-1939

Předložená práce se týká jedné z okrajových čtvrtí Prahy, která se její součástí stala v průběhu 20.století. Autor se zaměřil na obecnou školu na Roztylech. Svě zvolené téma začlenil do širšího kontextu vývoje českého a československého školství, správního, sociálního, hospodářského a národnostního vývoje Prahy v této době. Tato samo o sobě chvályhodná snaha ovšem vedla k tomu, že roztylské škole je reálně věnována sotva jedna pětina celého textu. Ocenění si ovšem zaslouží autorova snaha ukázat vznik školy jako jeden z projevů postupného rozvoje Spořilova, který vznikl jako pozoruhodný urbanistický projekt a který si rychle získal významné místo na pomyslné kulturní mapě Prahy.

Práce je podle slov autora založena na archivním výzkumu i odborné literatuře. Ve skutečnosti se ale jedná téměř výlučně o kroniku školy, obecnou literaturu k dějinám Prahy a vzpomínkovou knihu spisovatele Adolfa Branalda, který na Spořilově strávil téměř celý život.

Ačkoliv členění práce se zdá být jasné a přehledné, bližší pohled ukazuje, že obsah mnoha kapitol neodpovídá jejích názvům a postrádá logiku (není například zřejmé, proč se v obecné kapitole o školství v letech 1918-1939 probírá J. A. Komenský, nebo proč se v podkapitole o výuce náboženství na roztylské škole nacházejí informace o příspěvcích žákům na obědy). Poněkud nestandardně působí rozbor pramenů a literatury a za velmi problematický považuji závěr práce, který vypadá spíše jako její úvod.

Kapitoly o škole, které by měly tvořit jádro práce, jsou bohužel zcela nesouvislé. Autorovi se nepodařilo sestavit celistvý obraz instituce, neboť vycházel pouze ze školní kroniky. Ani tu však nevyužil tak, jak by bylo potřebné a možné. Na jedné straně neuvádí například vůbec žádné bližší údaje o členech učitelského sboru (ačkoliv jich mnoho osobně vyjmenovává), na straně druhé pak čtenáře zahlcuje i naprosto nepodstatnými informacemi (kupříkladu o tom, že žáci školy vysadili 300 stromů v Kunratickém lese, mimochodem se ale stejně nedozvíme, kdy se

tak stalo!).

Zásadní nedostatek práce spatřuji v práci se zdroji. Nejde jen o to, že u citací z literatury v mnoha případech chybí údaje o příslušné straně, ale především o to, že velké množství konkrétních informací je uvedeno zcela bez odkazu na příslušný pramen. V tomto smyslu předložená práce naprosto selhává. Jako oponent musím vzhledem k tomu konstatovat, že autor neprokázal schopnost s prameny náležitě pracovat.

Zmínit je třeba i některé faktografické nepřesnosti a omyly. Jestliže se kol. Bošek rozhodl (z důvodů nepříliš jasných) do práce začlenit i kapitolku o pražském průmyslu, nemohu si odpustit poznámku, že ho rozhodně netvořily jen pekárny, mlékárny, čokoládovny nebo výroba uzenin. Mnichovskému diktátu se pak náš národ nemusel „podrobit“ 20. 10. 1938, ale již na konci předcházejícího měsíce. Při celkovém hodnocení ale беру v úvahu, že práce vznikala v mimořádné době, která její přípravy nepochybně komplikovala. Kvalita textu se podle mého názoru nachází na samotné hraně přijatelnosti. Vzhledem k tomu, že autor během celého svého studia projevoval zájem o obor a snahu, rozhodl jsem se po delší úvaze práci nakonec přece jenom navrhnout k obhajobě a hodnotit ji stupněm dobře.

V Praze 2. 9. 2020

Mgr. Jan Dobeš, Ph.D